שתה. אידה חיכתה עד בוש, ולבסוף, לפנ חצי שנה, דילגה על פני גדר התייל הנמוכה של בית צפאפה, פנתה ללכת לבית הוריה בעיר העתיקה. היא לא הגיעה לשם: חיילי הלגיון עצרו אותה, הביאו אותה אל שער מנדלבאום העבירו אותה לידיו של רפאל לוי.

אידה לא אמרה נואש. היא שבה ופניה אל ועדת־שביתת־הנשק, שוב לא קיבלה כל תשובה, שוב דילגה מעל גדר התייל. אולם הפעם לא פנתה לשוב הביתה, אלא הלכה ישר אל השלטונות הירדניים, ביקשה את עזרתם. הירדנים האשימו אותה בריגול לטובת הציונים, חקרו אותה ארוכות, הש־ליכו אותה לבית־הסוהר, מקום שם ישבה חודשים רבים.

היא ביקשה מן השלטונות לאפשר לה להתראות עם בני משפחתה, אולם מבוקש־ניתן לה רק בזמן האחרון. המשפחה ניסתה להציל אותה, הצליחה לסדר את העברתה לשטח ישראלי.

כך זכתה אידה עזו לשוב ולהיפגש עם רפאל לוי. עתה היא מחכה למשפט חדש, הפעם בפני בית־דין ישראלי, באשמת מגע עם האוייב.

בילוש
טרקטור ושמו קלפים

„מפקד־המשטרה היה במצב רוח רע. עתוני־הבוקר קבלו על אזלת־יידה של המש־טרה בקשר לשלוש תעלומות־הרצח האח־רונות שלא נפתרו. הוא הרים את הטלפון, קרא לעזרתו את דוד תדהר."

קטעים מעין אלה הופיעו בתכיפות בחוב־רות־הבלשות שיצאו לאור בשנות השלושים, סיפרו על מעלליו של הבלש המפורסם.

השבוע נדמה היה כי דעך זוהר הגבורה מסביב לראשו של תדהר. עתוני־הערב הי־דיעו ש„זקן הבלשים" נפל בפח — רמאי הוציא ממנו 200 ל"י והוא, תדהר, פנה לעזרת המשטרה. אפילו שר המשטרה, בכיר שיטרית, לא חסך קריאה טלפונית, הביע תמהון, קיבל מפי תדהר את ההסבר הנכון.

הלוואה קטנה. כשנכנס אליו ברוך פרידמן וביקש ממנו הלואה בת 100 ל"י לתיקון הטרקטור שלו, לא סירב דוד. הוא הכיר את משפחתו זה שלושים שנה. החשד נתעורר כשברוך „ביקר" גם אצל בנו, לווה ממנו 60 ל"י.

תדהר לא ידע כי אותו ברוך שהציג עצמו גם בשם גדליהו הוציא במרמה, שבי־עות מספר קודם לכן — כ־100 כרטיסים לתחרות כדורגל ישראל־יוון מסוכן מסויים. גדליהו ראה, בלי ספק, את המשחק. הסוכן לא ראה את תמורת הכרטיסים.

אך תדהר ערך חקירה קצרה, כבמיטב ספוריו הבלשיים, גילה כי ברוך־גדליהו רוכב על טרקטור (עודל מיושן למדי) ושמו קלפים.

מכיון ששיער תדהר כי המשטרה עסוקה כהרבה מקרים אחרים, חסך לה עבודה נוס־פת, השיג את תמונתו של האיש ורק לאחר מכן פנה למשטרה כדי שזו תחפש בכתי־המשחק השונים בעיר.

המשטרה לא גילתה עדיין את הרמאי, ולעת־עתה לא יוצאת נגדה העתונות למסע צלב בשל כך. אך דבר אחד ברור: דוד תדהר לא איכזב את קוראי־עלילותיו ה־נאמנים.

משפט
רובה טו־טו־ופצצת מימן

לא תהיה זאת הפתעה אם בפתיחתו המ־חודשת של משפט גרינוולד־קסטנר (העולם הזה 845 ואילך), בראשית מאי, יראה הקהל גנראלים של הס"ס עולים אל דוכן העדים, נשבעים לומר את כל האמת: בשבוע שעבר ביקש התובע, אמנון תל, מן השופט בנימין הלוי, לדחות את חידוש־המשפט לשבועיים נוספים, כדי לאפשר לו להביא מחוץ־לארץ עדים רבי־חשיבות. הוא סרב לנקוב בשמות העדים.

איש לא יופתע גם מן העובדה שבהמשך המשפט תנוהל החביעה על־ידי היועץ המש־פטי חיים כהן (העולם הזה 829). חילופים אלה לא סימלו את כשלונו של תל בניהול המשפט. סיבתם היתה פשוטה: התביעה נכנסה למלחמה מצויידת ברובה טו־טו, גילתה לאפתעתה שמטילים עליה פצצות מימן.

משפט גרינוולד־קסטנר הפך עוד ברא־שיתו לפרשה שמשכה את התעניינות העם כולו, כבשה למשך חודשים כותרות גדי־לות בעתונות הישראלית והאירופית. העוב־דה שניהול־התביעה לא הגיע לידי בהן מוקדם יותר, הוכיחה רק דבר אחד: אלה ששמו את גלגון האשמה על הדוכן לא תארו לעצמם שהם מדליקים פתיל שאליו תחבר הסניגוריה פצצה עזת־נפץ.

סכסוכים
אנשי ריב

אם במלחמה הקרה שניטשה על אולם ההצגות הקטן בבנין קולנוע מוגרבי ונס־תיימה, זמנית, באופן מפתיע בעזרת צו־הפקעה מפוקפק מטעם משרד־האוצר, היו התיאטרון הקאמרי ומשפחת מוגרבי את המחנות היריבים, הרי לאחרונה באה המש־טרה והקנתה להם „תכונה" משותפת, האשי־מה את שניהם בחוסר רשיון לשעשועים צבוריים.

המשפט נדחה ל־29 בחודש זה ואת הקאמרי צריך היה לייצג יוסף מילוא. אך כיוון שנודע למשטרה כי מילוא עומד לצאת את הארץ בשליחות משרד־החוץ, באה הדרישה לעכב את יציאתו.

שופט־השלום ישעיהו הראל הסכים כי התביעה שהונשה היא פלילית (באחד הש־לבים הוכנו גם פקידות־מעצר), אך סרב לעכב את מילוא בארץ, היות ולא הוכח כי הוא מתעתד לא לחזור אליה, לאחר שימלא את שליחותו.

בינתיים, באווירה של חשבונות־ישנים שנשארו פתוחים, אירז מילוא את מזודו־תיו, מתכונן לצאת למסעו, מיד לאחר הצגת־הכבודה של המחזה חשבון־חדש.

מושבים
רפואה חלקית

הבמה הפרימיטיבית בצריף־התרבות במר־כז מושב אמונים ליד באר־טוביה, היתה מו־ארת באור ורדרד. עליה נצבו מספר אנשים, השמיעו בעברית במבטא ארצות מוצאם — מצריים, רומניה, פולניה, ספרד ועיראק — משפטים ממחזהו הצרפתי של מולייר, ה־רופא המאהב.

היתה זאת התקדמות חשובה בארבע שנות קיומו של מושב זה, בן 80 המשפחות. עד כה היה הבידור היחידי עבודת פלחה ויתר ההתעסקויות במשק. יחסי־השכנים בין ה־אנשים מארצות המוצא השונות היו רופפים, במידה שהיו קיימים בכלל.

ריעון מזהיר. לרימום מצב־הרוח הת־חיל לדאוג בית התרבות במקום שהוקם על־ידי המרכז לתרבות וחינוך, אך שיתוף ה־פעולה לא היה גדול ביותר, עד אשר בא לראשו של התרבותניק, מאיר אברהמי, ה־רעיון המזהיר של הקמת חוג דרמתי. הוא אירגן כשרונות ובייש את ההצגה.

היה זה יום גדול בשביל התושבים. אם כרגיל נתן כבוד רב לכל מרצה מעניין ו־פחות מעניין, הרי כאן היתה ההתלהבות גדולה עשרת מונים.

אך מאיר אברהמי החליט לא להשאיר את התענוג בידי בני מושבו בלבד, החל להופיע עם להקתו — 14 איש — במושבים השכנים, מתכונן להופיע גם בגדרה, נס־ציונה ורחו־בות.

נראה איפוא כי הרופא המאהב ריפא ב־מקצת, חוץ מלקוחותיו הבימתיים, גם את חיי־התרבות בסביבה.

תולדות
הנוצרי'ה לא התנצרה (2)

דומה היה כי הכל יסתיים בשלום: מרי'ה קוזרו (14) נשלחה למוסד של עליית־הנוער בקרבת בן־שמן; המיסיונר הבאפ־טיסטי, פטר אנטונוב, הובא לדין, נאשם בחטיפת הנערה והבאתה למיסיון נוצרי; הוריה הנוצרים של מריה, סימיון ושרה קוזרו, חזרו לביתם הקטן במושבה היוונית, ירושלים (העולם הזה 856).

אולם בשבוע שעבר, שעה שהמשפט נגד אנטונוב היה במלוא תנופתו, נתקבלה ידיעה שמריה נעלמה ממוסד עליית־הנוער, מסת־תרת כנראה עד לשחרורו של ידידה. „פטר היה לי כאב!" היתה היא אומרת פעמים רבות, על הוריה האמיתיים לא יכלה לדבר בלי רטט של זועה.

שוב התרוצצה שרה קוזרו ממוסד יהודי למשנהו: היא חשדה שמריה חוזרה למיסיון הנוצרי, ביקשה שהמוסדות יצילו את בתה. אולם הפעם לא היו המוסדות להוטים להת־חיל בחיפושים: הם לא האמינו באפשרות של החזרת הנערה למוטב.

בלש דוד תדהר על כריכת חוברת משנת 1932
המעריצים לא אוכזבו

פשעים
חטיפה בדמי הלילה

המכונית הכחולה־הדורה החליקה לאורך הכביש המאפיל, נעצרה ללא שאון בפתח חווילתו המפוארת של חרשתן־הטכסטיל, אריה רוזנצוייג, בשכונת הלל, רמת־גן. ליד ההגה ישב רוזנצוייג עצמו. לצידו ישבו אמיליה פלוהיי, הונגריה נוצריה כבת 30, תמירה וזהובת שיער, ואחת מחברותיה.

פתע נפתחה דלת־המכונית וארבעה אנשים הסתערו על רוזנצוייג, סתמו את פיו, גררו את אמיליה המצווחת למכונית שניה, שחנתה בקרבת־מקום. רוזנצוייג היה משותק מחד־המה, אולם הוא הספיק להכיר שניים מן החוטפים: בעלה החוקי של אמיליה, גיזה באלוק, ועורך־הדין אלכסנדר סלומון.

המשטרה פעלה במהירות. 24 שעות לאחר החטיפה (שאירעה בליל חמישי שעבר), נמצאה אמיליה בבית־בעלה, בבת־ים, הוח־זרה אל בנה, דוד בן ה־7, שחיכה לה בחווילת־רוזנצוייג; ו־12 שעות לאחר מכן הופגשו כל הצדדים המעורבים בחטיפה במשטרת רמת־גן.

האחות לימדה סניגוריה. אחת המ־עורבות בפרשה, אחות קופת־חולים בשם טובה, אשר לביתה בנתניה הובאה אמיליה בליל־החטיפה, העידה במשטרה, ניסתה ללמד סניגוריה על החוטפים. טענה: אמיליה, שהובאה על ידי באלוק מהונגריה, היתה בורגדת בו בשיטתיות, וכאשר גילה היא את בגידותיה, ברחה אל ידידה העשיר ברמת־גן, שנתן לה חמילה בת 8 חדרים ומכונית מפוארת.

טען לעומת זאת אריה רוזנצוייג: הוא הכיר את אמיליה ואת בעלה בתל־אביב, ובאלוק לווה ממנו סכומי כסף גדולים. במהרה נוכח רוזנצוייג לדעת שבאלוק מת־עמר באשתו, מכריח אותה לעבוד, שעה שהוא עצמו הולך בטל. הוא החליט לבוא לעזרתה של האשה הסובלת, הציע לוותר לגיזה באלוק על כל חובותיו, בתנאי שהוא יתן לאמיליה גט.

באלוק הסכים, וב־1 למרץ 1954 חתם, במשרדו של עורך־הדין ארדיטי, על כתב־בו הוא מוותר על כל הזכויות על אשתו ובנו, דוד. שבוע לאחר מכן עברו אמיליה והילד לגור בחווילתו של רוזנצוייג ברמת־גן.

טעות משפטית. אולם כאן התעדב בפרשה אלכסנדר סלומון, עורך־הדין של

(המשך בעמוד 12)

שקין בגב
מאת לאוס לרס

אומץ לב אזרחי

תמיד נופלים האמיצים, הטהורים. אלה שהם משכמם ומעלה מכולם. זהו הסיפור על אחד אמיץ, טהור, משכמו ומעלה מכולנו. שמו היה אברשה, והוא היה מנחיו.

כשנתנו לו את המכונית השניה התרגיע: זהו בזבוז! ונתן את המכונית לבנו הקטן. בנו דרם שני התולים ואברשה שפך דמעות כמים.

כאשר המפלגה בנתה בחצרמות בית בן חמש עשרה קומות, התקומם אברשה והקים סערה במפלגה. „ארבע עשרה קומות זה די והותר", אמר, „מדוע הפאר והבזבוז הזה?" עד היום מהדהדים במפלגה חדי הריכוח הנוקב. אמנם העובדה היא שאברשה ניצח, אבל כמה דם ובריאות זה עלה לו?

וכשהוא התחיל לקבל תפיסות של סינרים במתנה מכל רחבי העולם, אז לבו התמחץ בקרבו והוא אמר: כל החלומות מתנדפים כמו עשן. ותרם כמה סינרים למעברות.

הוא עישן המון עד שלבו התמחץ באמת והוא מת מהתמוטטות הלב. היה זה האציל שבכולם, היה זה נבר.

לתיקון המצב בגבולות

כל יום במדינה הזאת מבין שכבה המצב לא יכול להמשך. או ש או ש. אז יש לי כמה הצעות. ואולי מן הראוי שמוסרותינו המוסכמים יתנו עליהן את דעתם.

קודם כל — הגבול מוכרח להניע עד הירדן. אז אני מציע להשוות את מימי הירדן עד הגבול.

שנית — לנטוע לכל אורך הגבול רצועת דשא ברוחב של 5 מטר, ולתלות שלטים: לא לדרוך על הדשא. ומאחורי הדשא למתוח מסננת. אני רוצה לראות מי יוכל להסתנן שם. ואם כל זה לא יעזור — אז לקחת את הגבול המחורבן הזה ולהשליך אותו לים. אני בכל אופן את שלי עשיתי.

הסוד של ישראל

האוצר הכי גדול שיש לנו — ואנשים עוד לא העריכו את זה מספיק — זה החומר האנושי, כח אדם.

כל אדם מכיל — כך קראתי בדבר — שני בקבוקים שמן. פחם ל־9000 ספרונות. זרחן ל־2200 נפרורים. ומי יודע כמה טבק לסיגריות ברוך בשביל כמה מסמרים בריאים. נפרית למלחמה בקרציות כלב. והמון מים.

ועכשיו, אם נשתמש בכל העפרונות בשביל להתוות תכניות לעתיד, ובנפרורים נצית שלהבת, ובמסמרים נבנה כהנה וכהנה ובנפרית נשמיד את כל הקרציות על כל הכלבים, אז הכל ילך על שמן, וכבה נבנה את הארץ.